

L'IGUALADÍ

La llei del conreu de la terra, igualment que totes les altres, ha d'ésser feta no solament d'acord amb la justícia, sinó amb les necessitats dels que la treballen.

ÈPOCA VIII

PORTANTVEU SETMANAL D'ESQUERRA REPUBLICANA

Núm. IV

IGUALADA, 6 DE MAIG DE 1933

La setmana tràgica...?

Lerroux, aquest home polític de la no apetència, va dir no fa gaires dies als periodistes que fan informació al Congrés. que aquesta setmana, la que avui acaba, seria «la setmana tràgica», volent significar, sens dubte, amb aquestes paraules, que la vida del Govern perillava, que cauria.

La setmana ha passat i el Govern Azaña no ha caigut: no hi ha hagut la crisi que esperaven amb candeletes els quatre genets de l'apocalipsi, representats admirablement en la present situació de la República, per Lerroux, Marc, Alba i Melquiades Álvarez. Quatre noms, quatre sinistres figures que recorden tot un passat de baixeses i d'indignitats.

Si la Història ens ha de servir per a quelcom més que per document de consulta, aviat ens donarem compte que l'actitud d'aquests aventurers de la política, a més de sentar un precedent inacceptable dintre el sistema parlamentari tendeix, lamentablement, a impossibilitar el bon desenrotllament del règim i per tant a caure en l'error dels polítics de la primera República, que, els uns pels altres, se la varen deixar pendre de les mans.

No som pessimistes, però si com a conseqüència de les confessables apetències de les minories d'oposició es besllumés un fet semblant al que deixem dit, abans caldria acabar amb tots els polítics. a tolerar que la Història tingués en aquest aspecte, una repetició.

Amb tot podem estar confiats, perquè si com a polític Lerroux és un adolzenat, cal reconèixer que com a profeta és una calamitat. No n'endevina una. I tot per manca de conseqüència i per sobres d'ambició.

Aramateix d'esperança que erade la República laica ha passada a ésser esperança de l'església i el clergat. Vegeu, sinó, la seva obstrucció indirecta a la llei de congregacions.

No, ni Lerroux, ni Marc, ni Alba, ni Melquiades Álvarez, no deuen, provocar «la setmana tràgica» si no és per acabar amb ells mateixos.

CARTA DE BARCELONA

Catalanisme

S'ha dit moltes vegades que la tasca més apremiant que ens cal emprendre és catalanitzar els catalans. I s'ha de repetir encara moltes més vegades per tal de què arribi a ésser un fet la nostra catalanització.

Era un temps enyorat i gloriós que, perquè se'ns perseguia, donàvem a totes hores proves del nostre catalanisme. Avui no sembla sinó que un caçador malestruc ens hagi ferit de l'ala. Anem a la deriva, no sabem volar prou bé, ens hem aturat al cim d'una muntanya com per a reposar d'un cansanci imaginari, com si no hi hagués ja muntanyes més altes on sobrevolar.

I és que molts tenen una idea vaga de què ja hem assolit el nostre ideal. i, dit vulgarment, s'han tombat a geure.

Deia diumenge passat el diputat valencià Sr. Valera en una conferència, que era de plànyer l'individu o el poble que en un moment determinat es sentís posseïdor del seu ideal i que era igualment malaventurat el poble o l'individu que considerés molt proper tot el seu somni.

La vida és una lluita continuada, un neguit sense fi per tal d'abastar una cosa inabastable, car els somnis i els ideals es poden perfeccionar, es deuen perfeccionar sempre. Sense

aquesta lluita i aquest neguit la vida fora molt ensopida. L'entusiasme— recordem el mestre Vives—és la sal de l'ànima.

Doncs bé: una enorme massa de catalans, no sabem si per una sobtada petrificació deguda a l'impensat del triomf o per una crisi de caràcter passatgera, han restat sense neguit i sense entusiasme. Desventurats d'ells si no reaccionen.

Es clar que reaccionaran perquè així ho volen els alts destins de Catalunya, perquè els pocs que tenen consciència de l'actual moment històric sabran imposar de bon o mal grat el veritable patriotisme, sabran arrencar del jaç on dormen els dèbils i donar-los forces per a trobar el bon camí.

Però, mentrestant, ens hem de plànyer de què molts que es diuen catalanistes a ultrança, no saben redactar una carta amb una ortografia mitjanament passadora. Us diran que al seu temps no els en varen ensenyar, que les seves ocupacions no els ho permeten, que són massa grans per aprendre. Excuses i res més que excuses. La veritat és que els manca neguit i entusiasme.

Un altre delictes contra el catalanisme és la poca afició a comprar i llegir llibres catalans. La diada del llibre no fou un esquer prou subtil per enllemir els ensopits, encara que és un desgraciat el qui ha d'esperar una data fixa per a adquirir un llibre.

Us diran que són cars, que no tenen temps per llegir. Excuses excuses... manca d'entusiasme.

A Barcelona, hi ha un sol teatre català, que en la nit del dissabte passat, representant-se una obra no menyspreable, hi havia només sis rengleres de seients ocupades, alguna llotja escadussera i una general mig-grada. Us diran que no és interessant, que representen moltes traduccions. Si fos així, qui en tindria la culpa? La manca de neguit, la manca de sal.

I si anem analitzant, trobarem els rètols de les botigues i magatzems, les raons socials comercials, anuncis, etc., en una llengua que no és la nostra. Trobarem mestres que a despit del decret de bilingüisme de Marcel·lí Domingo, que obliga a ensenyar el català i en català totes les escoles de Catalunya, han adoptat una sordera indeferentista. Trobarem que no hi ha interès en assistir a cursefs i conferències sobre la nostra Història, sobre la geografia catalana. Trobarem panegiristes de productes estrangers.

Moltes coses d'aquestes trobaríem l'arrel de les quals és entre les cendres d'una passada foguera gloriosa; cendres que cal ventar de totes passades, que cal reanimar, a desgrat de tot i de tothom, per convertir-les altra vegada en el foc sagrat de la pàtria.

Joan Camps

Barcelona, 4 de maig de 1933.

DE COL·LABORACIÓ

El fejecisme

Una de les malures encomanadises que acostuma agafar el jovent d'ànima impermeabilitzada, és la lepra del fejecisme.

Avui observem arreu de Catalunya, la campanya que porta a cap aquesta joventut feminada i que es diu *crisfiana!...*; propagant unes idees revellides d'amor entre els consemblants. Una campanya controlada quasi sempre pels homes de l'església. Els fantasmes negres que s'han cre-

gut posseir l'única veritat d'aquest món, i per tant intenten per tots els mitjans imposar la seva convicció als altres, aquesta veritat que sembla tan pura, tan resplendent, es converteix en un pretext de despotisme i d'intolerància i en una font de misèries i dissorts.

Esdevenint per tant el fejecisme com a sinònim de fexisme místic, morbós, per a satisfer les baixes passions d'uns homes sexuals que pro-